

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 45/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S. J., N., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 142 ods. 2 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 37 Er 6157/2011 a jeho uznesením z 13. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2012 doručená sťažnosť S. J., N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 142 ods. 2 a čl. 144 ústavy v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod

sp. zn. 37 Er 6157/2011 a jeho uznesením z 13. augusta 2012 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že „Sťažovateľka je účastníčkou exekučného konania č.k.: 37 Er/6157/2011 vedeného na Okresnom súde Bratislava V., ktoré sa začalo dňa 08.10.2010 pre vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 1 238,83 EUR s príslušenstvom.

Ako oprávnený vystupuje v tomto exekučnom konaní Mestská časť B...

Dňa 04.04.2012 podala sťažovateľka ako povinná voči upovedomeniu o začatí exekúcie zo dňa 02.04.2012, ktoré bolo vydané JUDr. P. H., súdnym exekútorom, v exekučnom konaní č.k.: Ex 1267/10, námietky. Vo svojich námietkach uvádzala, okrem toho, že nie je dlžníkom oprávneného /z bytu sa odťahovala ešte dňa 16.07.1997, tento neužíva ani ako užívateľ a ani ako nájomca/ aj skutočnosť, že predmetný platobný rozkaz, hoci je na ňom vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti, nepovažuje za právoplatný a zákonný exekučný titul. Toto rozhodnutie obsahuje pochybné právne poučenie o opravnom prostriedku, pretože toto je nejasné, nezrozumiteľné, neurčité a tiež neúplné.

V časti poučenie o opravnom prostriedku chýba údaj o tom, aký konkrétny druh opravného prostriedku je možné voči výroku vo veci samej podať, v akej lehote, kedy táto začína plynúť a nakoniec aj údaj o tom, kde sa má tento opravný prostriedok podať.

Nakoniec aj v časti kde sa hovorí o odvolaní voči trovám konania, sa neuvádza údaj na ktorý konkrétny súd /je tu uvedené len, že sa má podať na Okresnom súde v Bratislave, nie je teda jasné na ktorý konkrétny Okresný súd v Bratislave /I.-V/.

Sťažovateľka predmetný platobný rozkaz č.k.: 26 Ro 1455/2004 prevzala dňa 10.03.2005 a dňa 15.03.2005 podala voči nemu odvolanie /ako ho sama nazvala/... Toto podanie adresovala na bytový podnik P., ktorý bol navrhovateľom, z dôvodov, že z predmetného platobného rozkazu jasne a určito nevyplývalo, kam má zaslať svoj opravný prostriedok /v tom čase nemala žiadne skúsenosti s podávaním takýchto opravných prostriedkov a s konaním pred súdmi/ s tým, že aj pracovníčka Bytového podniku v P. ju výslovne inštruovala, že všetky podania, tj. aj odpor majú byť doručované na Bytový podnik

P. a nie na súd. Bytový podnik P. toto jej podanie na súd nepostúpil, nikdy na súd neprišlo a tiež povinnej neoznámil, že nemá toto podanie adresovať im, ale na súd.

V domnení, že podáva opravný prostriedok na správnom mieste, považovala záležitosť za vybavenú, v čom ju utvrdzovalo aj správanie sa navrhovateľa, ktorý si počkal na právoplatnosť tohto platobného rozkazu a následne čakal s núteným výkonom tohto rozhodnutia takmer 6 rokov. Takto ju dokonca bytový podnik opakovane inštruoval aj v ďalších konaniach, v ktorých bola neprávom žalovaná...

Neskôr /po prevzatí upovedomenia o začatí exekúcie/ sa dozvedela, že predmetný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť, a to z dôvodu, že nepodala odpor na súd ale odvolanie na Bytový podnik P., ktorý ho na súd nepostúpil...

Nakoľko sťažovateľka sa z dôvodov, že sa jej námietky, ktoré uvádzala vo svojom odvolaní, ktoré považuje za relevantné /najmä neexistencia nájomného vzťahu, ktorý pôvodne navrhovateľ uvádzal ako právny základ jeho nároku/, týkajúce sa nedostatku jej pasívnej legitímácie v konaní o úhradu pohľadávky oprávneného... nedostali pred súd, podala návrh na obnovu konania. ...

... Okresný súd Bratislava V. v konaní č.k.: 14C 101/2010 návrh na obnovu konania zamietol z odôvodnením, že návrh na obnovu konania je možné podať len voči právoplatným rozhodnutiam, s odvolaním sa na §228 ods. 1 O.s.p. a predmetné rozhodnutie nie je právoplatné. “

Sťažovateľka v rámci dôvodov sťažnosti v podstatnom uviedla:

„Táto exekúcia je absolútne neprípustná, prebieha na základe rozhodnutia, ktorý nie je spôsobilým rozhodnutím na podklade ktorého je možné viesť exekúciu. Predmetný platobný rozkaz č.k.: 26 Ro 1455/04 nie je platné a zákonné rozhodnutie, ktorým by mal byť súd viazaný, pretože nešlo o zákonný exekučný titul, ktorý by bol vykonateľný po stránke materiálnej a formálnej.

Na všetky tieto skutočnosti poukazovala vo svojich námietkach voči exekúcii, v konaní č.k.: 37Er/6157/2011, pričom dávala do pozornosti súdu, že táto exekúcia prebieha na základe exekučného titulu, ktorý nie je právoplatný a teda aj vykonateľný. Poukazovala aj na právny názor súdu, ktorý rozhodoval o obnove konania. ... Exekučný súd... vôbec neprihliadol na skutkové okolnosti prípadu, najmä na základe čoho sa stalo

toto rozhodnutie právoplatné, aké možnosti mala povinná brániť sa voči tomuto rozhodnutiu, ktoré bolo vydané bez jej prítomnosti, bez jej možnosti k veci sa vyjadriť.

... Tým, že súd neúplne, nejasne a nezrozumiteľne poučil sťažovateľku o jej práve podať opravný prostriedok, sťažovateľka podala svoj opravný prostriedok na nesprávnom mieste, nie teda na príslušnom súde, a teda jej opravný prostriedok spolu s relevantnými námietkami sa nedostal pred súd, ktorý by sa nimi zaoberal. Uvedeným postupom súdu bola sťažovateľke odňatá jej možnosť realizovať jej procesné oprávnenia, tj. zúčastniť sa občianskeho súdneho konania, vystúpiť pred súdom, vyjadriť sa k návrhu, predkladať dôkazy a vyjadriť sa k právnemu posúdeniu veci. ...

S poukazom na uvedené skutočnosti povinná žiadala súd, aby jej námietkam proti exekúcii č.k.: 37 Er 6157/2011, Ex 12671/10 vyhovel. Exekúciu považovala za neprípustnú a preto by mala byť zastavená.

Okresný súd Bratislava V. však uznesením 37Er 6157/2011-25 zo dňa 13.08.2008... námietky povinnej zo dňa 04.04.2012 voči exekúcii... zamietol.“

Namietanému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľka vyčíta predovšetkým nedostatok odôvodnenia, keď okresný súd sa podľa nej nevysporiadal s jej relevantnými námietkami a argumentmi spochybňujúcimi právoplatnosť exekučného titulu. Okresný súd podľa sťažovateľky nevzal do úvahy názor okresného súdu vyslovený v konaní o povolenie obnovy konania, v ktorom súd predbežne posúdil otázku právoplatnosti exekučného titulu tak, že tento nepovažoval za právoplatný. Podľa sťažovateľky okresný súd rozhodujúci o námietkach bol podľa § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) viazaný rozhodnutím súdu v konaní o povolenie obnovy konania, ako aj jeho posúdením otázky právoplatnosti exekučného titulu ako otázky prejudiciálnej.

Sťažovateľke tak postupom okresného súdu bolo odňaté právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, právo na konanie v jej prítomnosti a zároveň jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, ktoré napokon ani neboli vykonané. Okrem toho, v prípade sťažovateľky platobný rozkaz vydal poverený zamestnanec súdu – vyšší súdny úradník, nie sudca. Pretože sťažovateľka vzhľadom na nesprávny postup súdu nemala možnosť, aby o jej veci rozhodoval sudca, nespĺňalo toto

rozhodnutie ani kritéria nezávislosti zaručené čl. 144 ods. 1 ústavy. V závere sťažovateľka namieta aj nesúlad v označení oprávneného v upovedomení o začatí exekúcie (mestská časť B., pozn.) a navrhovateľa v exekučnom titule (Bytový podnik P., pozn.).

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 142 ods. 2 a čl. 144 ústavy, základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 6157/2011, aby zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 37 Er 6157/2011 z 13. augusta 2012 a aby jej priznal finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a úhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľka zároveň navrhla odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, „nakoľko v prípade, ak by sa exekútorovi podarilo speňažiť akýkoľvek majetok povinnej /aj keď v podstate jediný jej majetok je suma okolo 236,- EUR, ktorá sa nachádza na účte v banke, ktorý je však exekútorom zablokovaný/, v exekučnom konaní je navrátenie do predchádzajúceho stavu zo zákona vylúčené. Túto sumu by nikdy nezískala späť.“.

Sťažovateľka tiež požiadala o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 142 ods. 2 a čl. 144 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 37 Er 6157/2011 a jeho uznesením z 13. augusta 2012, ktorým okresný súd nevyhovел námietkam sťažovateľky v exekučnom konaní.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 142 ods. 2 tretej vety ústavy proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu ňou označených práv došlo tým, že okresný súd nevyhovel jej námietkam proti exekúcii, pričom v odôvodnení namietaného rozhodnutia sa nevysporiadal s jej námietkami spochybňujúcimi právoplatnosť exekučného titulu.

Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02,

IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza iba vtedy, ak všeobecný súd koná objektívne, vylúči náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme konečné rozhodnutie vychádzajúc z toho, čo objektívne zistil.

Základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Aj na vydanie rozhodnutia o námietkach povinného, resp. rozhodnutia o zastavení exekúcie sú primerane kladené požiadavky, ktoré vyplývajú zo základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Znamená to, že aj takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť dostatočne skutkovo a právne odôvodnené a nemôže byť prejavom svojvôle.

Okresný súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia v podstatnom uviedol:

„Súd pri rozhodovaní o námietkach povinného v 2. rade preskúmal námietky, doplnenie námietok, jednotlivé listinné dôkazy, exekučný titul a nahliadol do spisov tunajšieho súdu sp. zn. 14C/101/2010 a sp. zn. 26Ro/1455/2004. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti má súd za to, že skutočnosť, že povinná nebola nájomníčkou bytu na... ulici č..., prestala byť právne relevantná dňom nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu sp. zn. 26Ro/1455/2004 a teda ju nie je možné uplatniť ako relevantnú námietku proti exekúcii. Uznesením Okresného súdu Bratislava V, č. k. 14C/101/2010-68 zo dňa 03.12.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.12.2010, súd návrh na obnovu konania 26Ro/1455/2004 zamietol, z dôvodu pochybnosti či rozhodnutia, ktoré majú byť obnovené v rámci obnovy konania, možno opraviť v inom konaní. Z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 26Ro/1455/2004 tiež vyplýva, že predmetný platobný rozkaz bol povinnej v 2. rade riadne doručený ma adresu... N. a prevzala ho dňa 10.03.2005.

Na základe vyššie uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a námietky povinného proti exekúcii zamietol.“

Ústavný súd konštatuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že okresný súd dal dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a rovnako takýmto spôsobom reagoval aj na námietky sťažovateľky, ktoré posúdil podľa ich obsahu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu pri odôvodňovaní právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov okresného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor

okresného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor okresného súdu v danej veci, na základe ktorého okresný súd zamietol námietky sťažovateľky proti exekúcii, je zdôvodnený dostatočným spôsobom, ktorý ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný. Zo záverov okresného súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Na doplnenie správnosti právneho názoru okresného súdu ústavný súd uvádza, že nesprávne poučenie súdu o lehote na podanie odvolania alebo nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, nemá za následok jeho nezákonnosť, resp. jeho nevykonateľnosť. Právnym následkom nesprávneho poučenia o lehote, príp. nemožnosti podať opravný prostriedok, je len predĺženie lehoty na podanie opravného prostriedku (§ 204 ods. 2 OSP). Tým, že sťažovateľka opravný prostriedok nepodala na súde, resp. jej opravný prostriedok nebol súdu nikdy doručený (opak zo sťažnosti ani jej príloh nevyplýva), nemohli nastať účinky spojené s jeho podaním.

Je potrebné tiež zdôrazniť skutočnosť, že potom, ako sťažovateľka doručila opravný prostriedok Bytovému podniku P. (navrhovateľovi, pozn.), viac než 5 rokov neprejavila žiaden záujem o stav odvolacieho konania. Mohla tak predísť nepriaznivým následkom, ktoré jej privodilo právoplatné rozhodnutie súdu, napr. podaním opravného prostriedku súdu v predĺženej zákonnej lehote (§ 204 ods. 2 OSP), príp. využitím inštitútu odpustenia zmeškania lehoty na podanie opravného prostriedku (§ 58 OSP). V tejto súvislosti ústavný súd pripomína jednu zo základných zásad práva, ktorou je „vigilantibus iura“, teda bdelym patrí právo, alebo nech si každý stráži svoje práva, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľka sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že sťažovateľka musí využiť prostriedky, ktoré jej poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jej práv.

Pre úplnosť ústavný súd konštatuje, že v sťažovateľkinom prípade skutočnosť, že opravný prostriedok (odpor) sa podáva na súde, ktorý ho vydal, vyplýva zo samotného výroku rozhodnutia (platobného rozkazu), v ktorom sa sťažovateľke ukladá povinnosť zaplatiť judikovanú pohľadávku alebo podať odpor na „*tomto súde*“.

Nemožno prisvedčiť ani právnomu názoru sťažovateľky, že okresný súd bol pri rozhodovaní o jej námietkach viazaný *posúdením otázky právoplatnosti exekučného titulu v konaní o návrhu na obnovu konania ako otázky prejudiciálnej*.

Ako vyplýva z príloh sťažnosti, uznesením sp. zn. 14 C 101/2010 z 3. decembra 2010 okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na obnovu konania ako nedôvodný, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Z dokladov založených v spise súd dospel k záveru, že návrh na obnovu konaní... nie je v zmysle § 228 ods.1 OSP možný. V zmysle cit. ustanovenia návrh na obnovu konania je možné podať len proti právoplatnému rozhodnutiu súdu. Pochybné právne poučenie, najmä čo do hmotnoprávnej lehoty a možnosti domáhať sa nápravy opravným prostriedkom v merite veci, sú pochybné pre možnosť urobiť záver, že rozhodnutia, ktoré majú byť obnovené v rámci obnovy konania, možno za danej situácie opraviť v inom konaní, kde budú vykonané dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, lebo pre pochybné právne poučenie nemohli byť predložené prvostupňovému súdu. Navyiac tieto odvolania boli adresované Bytovému podniku P., čo môže mať tiež vplyv na právoplatnosť rozhodnutí, najmä keď nebolo zistené, či Bytový podnik P. tieto odvolania predložil súdu na ďalšie konanie.“

Z citovaného odôvodnenia vyplýva, že okresný súd v konaní o povolenie obnovy konania neposudzoval prejudiciálne (s konečnou platnosťou) otázku právoplatnosti exekučného titulu, vyjadril len pochybnosť o jeho právoplatnosti a v súvislosti s tým konštatoval, že v danej situácii nemožno vylúčiť, že dôkazy, ktoré nemohli byť vykonané v pôvodnom konaní, bude možné vykonať v inom konaní. Preto nepochybil okresný súd, keď v konaní o námietkach posúdil otázku právoplatnosti označeného exekučného titulu

samostatne, súc viazaný výrokom právoplatného rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí návrhu na obnovu konania.

Uvedené skutočnosti boli podkladom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 142 ods. 2 a čl. 144 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 37 Er 6157/2011 a jeho uznesením z 13. augusta 2012 bolo potrebné odmietnuť už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Námietku sťažovateľky o nesprávnom označení oprávneného treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že označenie oprávneného v upovedomení o začatí exekúcie nezodpovedá označeniu navrhovateľa v exekučnom titule.

Ústavný súd konštatuje, že uvedenú námietku sťažovateľka neuplatnila v námietkach proti exekúcii, ktoré sú procesnou obranou povinného proti neprávom vedenej exekúcii. V súvislosti s uvedenou námietkou možno konštatovať, že hoci sťažovateľka z formálneho hľadiska vyčerpala možnosť podania námietok proti exekúcii, z hľadiska materiálneho túto možnosť nevyužila, pretože uvedenú námietku v konaní o námietkach neuplatnila. Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že k uplatneniu námietky nedošlo

z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto vôbec neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažovateľka ochranu svojich práv nerealizovala v plnom rozsahu v konaní pred všeobecným (okresným) súdom, ale až podaním sťažnosti ústavnému súdu, ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu neprípustnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2013